

Carme Parreño

La nit de nuvis

Comedia en un acte i en vers

original de

Joan Molas i Casas

= 25

ARCHIVO TEATRO

Bonavia i Durán, Impresores

Carrer Boqueria, 20, Barcelona

MILLÀ

S. Pablo, 21-B' DE

LA NIT DE NUVIS

COMEDIA EN UN ACTE I EN VERS

ESCRITA PER

JOAN MOLAS I CASAS

*Estrenada amb èxit extraordinari en el Teatre Català
(Romea), la nit del 17 d' Abril de 1883.*

NOVA EDICIÓ

BARCELONA
CASA EDITORIAL DE TEATRE
BONAVIA i DURAN - Impressors - BOQUERIA, 20

1915

Ja he probat en moltes altres obres dramàtiques ORIGINALS meves, que no tinc de apropiari-me el mèrit dels altres per a que prevalessi'l meu. Per ço, i per que no se'm califiqui de poc delicat en aquest assumpte, crec molt del cas fer algunes observacions al oferir al públic aquesta obra. LA NIT DE NUVIS no pot dir-se que sigui un *arreglo*. Sense gaire escrúpol podria calificar-se de ORIGINAL.

El pensament fundamental de l'obra està *inspirat* en l'assumpte d'un argument francès; és veritat. Però son *completa invenció meua* i per consegüent ORIGINALS, els tipus dels personatges de l'obra, els caràcters, la versificació, els xistos, enredo de l'acció, el lloc de la mateixa i el principal joc escènic que el públic celebra en la comedia. Per ço, al imprimir LA NIT DE NUVIS, em concreto a estampar en la primera pàgina que la obra ha sigut escrita per JOAN MOLAS I CASAS.

Ningú podrà traduir ni representar aquesta obra sens permís de la Societat d'Autors Espanyols, que és la única encarregada d'administrar-la, i amb ella deurán entendre's tots els teatres i societats particulars.

Queden reservats tots els drets.

Es propietat dels hereus de l'autor.

AL MEU ESTIMAT AMIC

el distingit doctor en medicina

D. ENRIC GELABERT

Era la nit de Juliol de 1881.

En un dels teatres del Passeig de Gracia s'estrenava una sarsuela *d'aparato* escrita per mí i dedicada a tú en testimoni de l'amistat que de tants anys ens lliga.

Aquella sarsuela no và anar prou bé Massa sabs las moltes circumstancies que varen contribuir a que la obra no tingués el bon èxit que era d'esperar, i prou las va fer notar la premsa *sèria* de aquesta capital, que va senyalar com a únic defecte del méu llibre, el de ser massa *sòbrio* en son argument de *Julio Verne*.

— Ja veus lo que t'hi dedicat, — vaig dirte jo al trobar-te en el teatro el dia d'aquell estreno.

— Massa ho veig i ho comprenc tot, — vas contestar-me tú.

— Ja te'n dedicaré un altre; — jo't vaig dir allavores.

Avui compleixo el que't vaig prometre. Et dedico *La nit de nuvis*, i te la dedico l'endemà de son estreno, es a dir, quan el públic amb sos aplausos i la premsa tota amb sos elogis, han sancionat son éxit extraordinari.

Accepta, amic Gelabert, aquesta dedicataria, com un petit testimoni del molt afecte que't professa

L'AUTOR

Barcelona, 18 d Abril de 1883

REPARTIMENT

PERSONATGES	ACTORS
Elvira	<i>D.ª Carme Parreño</i>
Ramona	<i>Srta. Catarineta Fontova</i>
D. ^a Paula (*)	<i>D.ª Josepha Rizo</i>
D. Ignasi	<i>D. Lleó Fontova</i>
Teodor	- <i>Hermenegild Goula</i>
Antonet	- <i>Frederic Fuentes</i>

(*) Per deferencia al autor, la primera actriu de caràcter de la companyia castellana del Teatre Romea donya Josepha Rizo, va desempenyar el paper de «D.ª Paula» que sempre deu confiar-se a una actriu.

Dreta i esquerra, la de l'actor .

L'acció comença a les onze de la nit i acaba a les quatre de la matinada.

ACTE ÚNIC

Una luxosa sala-dormitori. Un bonic llit de ferro amb pabelló, a la part esquerra del foro, sense esser arrambat a la paret, puig ha de poguer passar-se pe'ls costats. Una tauleta al costat del llit amb ampolletes, frasquets, pots, etc., etc, i un rellotge despertador. Al mig, xamaneia. Al fons dreta, una porta i un altre de lateral a la mateixa part dreta. Dos portes laterals a l'esquerra. Cortinatges. Alfombra. Cadires. Poltrones. Un armari a la dreta. Un globo de xinxeta encès en la tauleta de nit. Una taula tocador amb mirall a l'esquerra, i sobre d'ella, candelabres amb espelmes, i una palmatoria. Un llum de petroli, en quinqué de peu, il·lumina la escena.

ESCENA PRIMERA

Surten RAMONA i ANTONET per la porta del foro.

- RAM. Vina, vina, gat dels frares,
i explica què t'ha passat.
¿A què vens? Ja son les onze...
- ANTON. ¡Ai, Ramonal ¡Estic malalt!
- RAM. Ja 't feia en aquestes hores
en el quartel de Sant Pau.
- ANTON. Oh! Prou. Ja hauria de ser-hi,
més no hi soc. Aquí està 'l cas.
¡Em persegueixen! ¡em busquen!
¿bé'm deixaràs amagar?

RAM. Noï, això és un compromís.
ANTON. ¡Déu meu! ¡Qué soc desgraciat!

Digues que tú ja esperabes
que fós *caloio*, està clar;
com que 'l pintasans et busca,
tú deus volê al pintasans.

RAM. ¡No, Tonet; soc tota teva!
Ja amb ta tia ho vem parlar.

ANTON. Ca! *En los casos apurados*
se conoce la amistad.
i are que'm veus...

RAM. *Bueno; explica't:*

després a mí'm sentiràs
i resoldrèm el que importa;
però té de ser volant
perque avui no soc com *antes*.

ANTON. ¿Què t'han fet? ¿Què t'ha passat?

RAM. Parla tú i en quan acabis.
parlaré jo.

ANTON. Doncs ja sabs
que soc *mozo del sorteo*,
que vaig treure número alt,
i que per culpa d'un pillo
que ants d'ahir va desertar,
jo he tingut de presentar-me.

RAM. ¿Potser no t'has presentat?

ANTON. Massa: he anat a l'Audiencia
aquest dematí a dos quarts
de deu, he entrat tot *campante*
a dintre un tancat de bancs,
i al mig hi había la mida
que 'm tenia d'amidar.

¡Jo'm pensaba no arribar-hi,
però, noia, n'he passat!
I això que m'he tret les mitjes
i m'he fet afeitâ el cap.

(*Treient-se el barret i ensenyant el cap afeïtat com porten els quintos curts.*)

RAM. ¡Ja! ¡Ja! ¡Ja! ¡Sembles un frare;
un Sant Antoni acabat!

ANTON. Sí, sí, riute'n. Allavores
m'han fet entrâ a un quarto gran,
on ja hi había altres quintos
vestits com el pare Adam,
i un cabo m'ha dit:— *Desnúdate!*
jo l'he cregut i... *tris tras...*

com el dia que vaig neixé,
en *pelo*, com els caballs
que monten al circo Eqüestre
aquells homes que fan salts.
Dos metjes per falta d' un
m'han mirat i remirat,
i al últim han dit:—*Soldado!*
¿«Soldat», d'on?

RAM.

ANTON.

¡Dona, ca!
Han volgut dir «soldat d'armes»,
que soc bò, queestic com cal:
ja't pots casar descansada,
¿et consta queestic ben sà?
Fins are no veig...

RAM.

ANTON.

Llavores
m'han fet sortir; m'han posat
en una fila de quintos...
¡quina fila tots plegats!
Habèm sortit de la Audiencia
i pe'ls carrers dos soldats
ens han dut, ¡quina vergonya!

RAM.

Però deus haber tornat
a vestir-te...

(*Ingénua.*)

ANTON.

¡I es clar, dòna!
Ens han portat a Sant Pau.
En sent allà he dit a un cabo
que l'hi daría dos rals
si'm deixaba arribâ a casa
i ell m'ha dit:—*Bueno: te vas.*
però a las siete es la lista
y tú no PUEDES faltar.
He sortit i encare és l'hora
que an el quartel no he tornat.
¿Per què?

RAM.

ANTON.

¿Què't diré? Ja hi era
ben aprop... eren tres quarts
de set, ja era fosc... plovia...
i no més al contemplar
el centinella que estava
a la porta embolicat
amb la flassada, i al veure
que per culpa d'aquell *truhan*
jo tinc de fer de guerrero,
he dit:—té: ¡no hi vull anar!
doble derecha y ¡a la Rambla!
Paso redoblado y ar!

RAM. Mal fet.

ANTON. Ja me'n penedía
després, però ¿què hi faràs?
me'n he anat corrents a casa;
la tía s'ha esparverat,
i ha dit:—Vindràn a agafar-te,
i si ets aquí, et trobaràn.—
A la casa de dispeses
d'aquí prop m'ha acompanyat.
Ja estava a punt de dormir-me,
quan sento que truquen—pam!—
miro pe'l balcó i ¡Ramona,
jo'ls he vist, jo'ls he mirat!
¡dos polissons que sens dupte
em veníen a agafar!
Han entrat i amb la flassada
jo al carrer m'he anat arriant.
Llavors ¡comes ajudeu-me!
carrê amunt sense parar;
al sê aquí al devant, oberta
he vist la porta d'abaix;
he pujat, i aquí'm tens, noía,
que si'm troven, ¡adéu cap!
Considera de quin modo
ho arreglen els militars;
considera que aquell cabo
deu estar molt enrabiàt;
i per últim, considera
que tú amb mí t'has de casar,
i si'm maten ¡adéu bodal
¡adéu, tirar trona avall!
¡abur, confits i refrescos!
¡alante, ditxa i la mar!
puig si avui he entrat en vida
en la caixa dels soldats,
demà passat potser que entri
en la caixa d'enterrar.

RAM. Noí, jo no soc la mestresa.

ANTON. Donya Flora ja ho voldrà.
Ja'm coneix.

RAM. ¡Qui sab on para!

Tinc amos nous.

ANTON. Es estrany...
aquests sillons, les cortines...

RAM. ¿I el llit? *(Pausa. Ell el mira.)*

ANTON. Si que no és igual...

- RAM. Sembla que 'ls àngels hi cantin.
Un dels mobles nous que hi ha.
- ANTON. No ho entenc.
- RAM. Es un misteri.
- ANTON. No m'ho hables explicat.
- RAM. ¡Si no't veia!
- ANTON. Ja tens raó;
amb tot això del quintar...
digues, digues...
- RAM. Donya Flora
vivía, com tú ja sabs,
amb son marit.
- ANTON. Don Ignasi.
- RAM. El mateix.
- ANTON. ¡Aquell pelat
de la perruca! ¡Ella jove,
i ell tant vell i tant estrany!
- RAM. Tot sovint venía a veure'ls
aquell cosí, don Tomàs;
el marit ja'n sospitava,
quan un dia, tot plegat
el senyô arriba, i ¡va haber-hi
aquí un gran tarrabastall!
Ell i ella van tenir-se-les.
— *Infiel!* — deia ell molt cremat.
- ANTON. ¿L'hi deia «infiel». . ?
- RAM. Vés; figura't!
I, *amigu*, al mateix instant
el senyor fa la maleta
i se'ns en va l'endemà
cap a Roma.
- ANTON. ¿A veure'l Papa?
- RAM. A distreure's, a viatjar.
Llavors don Tomàs a n'ella
la va deixà al mig del fang.
Ella d'allò penedida,
com per vées d'un company
va sabê'l carrer on vivía
a Roma el marit, ¿què fa?
l'hi escriu dient que la perdoni.
- ANTON. ¿I no la va perdonar?
- RAM. No'n va rebre cap contesta.
Llavors el seu advocat,
don Ramón, va aconsellar-li
que, per no fer murmurar,
se'n anés de Barcelona,

i ell mateix, per ser galan,
es va prestà a acompanyar-la;
i així un dia tot plegat
em crida i 'm diu:—Ramona!
Demà mateix jo me'n vaig.
Vente'ls mobles; el que'n treguis
ja m'ho daràs en tornant.—
Cap a Madrit tota fresca
amb don Ramón se'n va anar.
Vaja!

ANTON.

RAM.

Jo vaig posar rètol
al balcó, quant l'endemà,
per veure si'l pis li feia,
va venî un jove el'legant.
Se'l mira, em diu que 's casaba;
l'hi dic jo si'm vol comprar
els trastos, això l'hi *llama*,
—tant en vui,—tant me'n daràs:—
quedem entesos i lloga
el pis, es queda'l moblat,
an a mi'm pren per cambra...
i aquí tens el que fa'l cas.

ANTON.

RAM.

Aquest vespre.
Fan ara'l refresc i ball
a la fonda, i... ja ho veus... mira,
d'aquí una estona vindran
els dos nuvis...

ANTON.

Sí; ja miro
que està apunt'el *cadafalc*. (*Mirant el llit.*)
Ja ho veus

RAM.

ANTON.

RAM.

ANTON.

RAM.

I si'ls enteressim...
No està bé; vès què diràn.
Doncs bé hi té d'habê algún medi.
No més un i és exposat.
En aquell quarto on s'hi desen
trastos vells, hi ha un matalàs.
Vés, i tanca't en el quarto...

ANTON.

RAM.

ANTON.

RAM.

ANTON.

Fins demà.
¿I si vé la policia
i registra i vol entrar?
Hi ha una finestra que dona
a la sala del *detràs*.
Es que... per si han vist que entraba...
jo trobo més ben pensat...

que vingués an el teu quarto .
seria més segur, sabs?
perque allí no hi entrarien
per respecte a la moral.

RAM. ¡Gutiérrez, no t'emboliquis! (*Amb énfasis.*)

ANTON. ¡a'm tracta a lo militar.

¡Si tens la sal de Cardona

i del Pinoso al plegat!

¡Periquito de la gabia

del meu cor! ¡llorito reall

(*Volent-la abraçar. Ella s'aparta.*)

¡Pensament únic que brota

al meu test, que és aquest cap,

i fa surtir-me del test..!

¡Quina gracia! i ¡quin mirar!

¡Ai, si'ns trobessim al puesto

(*Acostant-s'hi molt.*)

d'aquets dos que are vindrán!

RAN. «¡Antonio Comas!» (*Seria.*)

ANTON. «Presente.»

(*Cuadrant-se.*)

RAM. «Descansen en su lugar»

ANTON. *Corriente.*

(*Timbre lluny.*)

ELS DOS Ai! Ai!

RAM. Ja truquen.

ANTON. ¡Deu ser que m'han vist entrar!

RAM. Seràn els nuvis. Amaga't,

ANTON. ¡Ai, noia! (*Anant-se'n per la porta dreta.*)

RAM. Correl ¡ja val!

(*Han tornat a trucar.*)

(*A Antonet.*) Tanca. (*Tornen a trucar.*)

No tenen espera.

No que'ls punxessin, caràm,

Surt pe'l foro, i entra desseguida amb Teodor.

ESCENA II

RAMONA i TEODOR, vestit de nuvi

TEOD. ¡Sembla que ho facis esprés!

Un hom' no te'l temps que vol.

RAM. ¡Ai, ai! ¿Qué vé a dormir sol?

TEOD. Còm? ¡No faltaria més!
Fujo i torno: no més vinc
pe'ls abrics d'ella; ho va envià
tot aquí...

RAM. Oh! ¡I fret en fa!

TEOD. No sé que ho fa; jo no'n tinc.

RAM. ¿Què ja han acabat?

TEOD. No. Encara

els convidats son allà.

Mai se'n acaben d'anà.

Volen ballà i fer gatzara.

No sé com no estàn veient

que fan nosa, ¡que gorreros!

Sort que acaben uns llancers

i se'n aniràn, ¡bon vent!

A l'últim vindré amb la meva

costella! ¡la meva dòna!

RAM. Que sigui la enhorabona.

TEOD. Gracies, noia, en vida teva. *(Butxaquejant.)*

Bé, ja ho trobarèm tot junt.

No tinc menuts are.

RAM. Cal

TEOD. La la la la la la la.

Canta el duo final de «La Favorita.»

Ja veig que tot està apunt.

No més hi faltèm nosaltres.

¡Això sembla un paradís!

¡Ramona, que soc felís!

RAM. Per molts anys.

TEOD. *(Acció de butxaquejar.)* Bé; dom les altres

botines, que ja no puc

aguantar més... ¡quin patí!

RAM. ¿Què les ha estrenades?

TEOD. Sí.

Estreno tot el que duc.

Aquest tratje és fet esprés;

Això a les vuit s'acababa. *(El barret.)*

¡Jo't flic! Si avui no estrenaba,

¿quan voldries que estrenés?

Però ¿què fas? ¿Què hem de riure?

Porta les botes aquí.

RAM. ¿On les ha deixat?

TEOD. Allí.

Prop de la taula d'escriure.

(Ramona surt i entra amb les botines.)

Si no hi ha com ser casat.

(Passejant per l'escena.)

¡Mare de Déu, que embusteros
els que diuen amb tants fueros
que un marit és desgraciat!
La la la la la la la. (Canta «Norma».)

RAM. Si és servit: aquí les té.
TEOC. Vinguen. (Pren les botines i s'assenta.)

RAM. Tot haurà anat bé
quan les pega per cantâ.
TEOD. Pués, no hi ha anat gaire, mira:
sempre hi han d'haber disgustos;
hi ha caràcters tan adustos...
Ai! ¡Déu meul! ¡Un, ni respiral!
(Habent estirat una botina que no segueix.)

RAM. ¿Es dir que s'han disputat?
TEOD. No, perque he sigut prudent:
els parents d'ella son gent (Amb despreci.)
que saben la urbanitat
per les cubertes.

RAM. ¿Per què?
TEOD. Ail! ¡Ja'n tinc una de foral! (Per la botina.)
Pués ha passat que en sent l'hora
d'anant-se'n a la Mercè,
sense mirar parentel'les
tots els de la seva banda,
han omplert, ¡manda quien manda!
berlines i carretel'les;
i jo m'he vist en l'afront
de que'ls meus parents, es clar,
s'han tingut d'engiponar,
i gracies, en el faetón.
Jo baix l'hi he tirat en cara:
ella ha tingut llenga i...

RAM. (Reprobant-ho.) Bravo!

TEOD. Ja't dic: ¡per menos d'un xavo,
contestaba que «no pare»!

RAM. Cal! Està massa enamorat.
i ja sabèm que l'amor...

TEOD. Tot ho *vence*, sí, senyor,
i m'ha vensut, m'ha passat.

RAM. Ah! (Rient.)

TEOD. La sogra ens ha dat trull:
s'ha desmaiat, i és tossuda,
allà plora i sembla muda
i'm mira... aixís... de reull.
¡Ja comença a ser la meva

- pesadilla!
- RAM. ¿Qué vindrà?
TEOD. ¡No'n faltaba d'altre! Cal
Sort que's queda a casa seva.
(Alçant-se calçat de nou.)
Ai! ¡Ja he tornat a la vida!
La la la la la la la.
(Cantant el vals dels toreros de «La Tra-
viata.»)
(De repent.) Ah! Tú ja 't pots retirà:
veste'n al llit desseguida.
- RAM. ¿I qui 'ls obrirà?
TEOD. També
tens raó; veuràs: dom la clau
i veste'n al llit ¡au, au!
¡Les dotze! (Mirant el rellotge)
- RAM. ¡Ja esperaré.
TEOD. Cal Ens hem de llevâ a les quatre.
Fet i fet, a la una aquí.
Son tres hores de... dormî...
¡Vés què son! No'n falta d'atre
que tú me'n quitis mitja hora
fent compliment... Nada, nada.
¡La clau!
- RAM. Per 'qui la he deixada... (Buscant.)
TEOD. ¿I doncs, qué marxen afora?
Sí: la mamà no ha pogut
venir, i escriu que'ns espera.
- RAM. (¡Ai, Deu meu! Jo sé que hi era.)
(Per la clau.)
- TEOD. Ah! S'ha de ser previngut,
(Anant a buscar el despertador de la tauleta
de nit.)
arreglem al «vigilante.»
(Dant corda al despertador.)
A les quatre... ri ri ri...
- RAM. ¡Ai, Déu! ¡Si la tinc jo aquí!
(Trovant-se la clau a la butxaca.)
- TEOD. Bravo! Vinga! (Prenent la clau.)
Vaja. «Alante!» (Anant-se'n.)
- RAM. ¿I se'n va sense l'abric?
TEOD. ¡Ai, tens raó!.. ¿a on deu sê?
(Buscant distret pe'l llit.)
- RAM. ¿A on busca?
TEOD. ¡Si no sé
el que'm faig ni lo que'm dic! (Buscant.)

- RAM. Sent cosa d'ella ho tindrà
tancat a la calaixera.
- TEOD. Just, sí, ja m'ha dit que hi era.
(*Anant-se'n ràpidament per la porta es-*
querra.)
- RAM. ¿Vol un llum?
- TEOD. (*Dins.*) La la la la.
- RAM. Vaja!
- TEOD. (*Sortint amb els abrics al bras.*)
Un marit és molt caio.
Fa de tot, quan té salut.
Mira: el dia del *debut*
ja'm toca fer de lacaio.
- RAM. ¡Visca la tranquil·litat!
- TEOD. Ail! ¡El cor com me palpita!
- RAM. Ja sab que se'l felicita.
- TEOD. Sí...—ja sé que no t'hi dat...—(*Butxaqueja*
i diu de repent.)
¡Jo no sé que fas parada!
¡Quin posat de senyô Antòn!
Vés! Procura agafâ'l són.
Ja esperaré.
- RAM. ¡Que ets pesada!
- RAM. Pot necessitar-me a mi
la senyoreta... mediti...
- TEOD. ¡Per lo que ella necessiti,
ja hi seré jo! Vetoaquí.
La la la la la la.
(*Se'n va pe'l foro, cantant la Marsellesa.*)

ESCENA III

RAMONA

Vaja! Encare ha tingut sort
l'Antonet; ells marxaràn
i ni se'n adonaràn.
Pobret! ¡M'estima de cor!
Are no'ns podrèm casar
fins que ell tingui la llicència...
Bueno... esperarèm... paciència! (*Trista.*)
Bah! Tornèm a repasar
si hi ha tot el que'm va dir...
(*Anant a la tauleta de nit.*)

L'aiguanaf, pot... tot està.
La palmatoria... és allà.
Ja me'n puc anà a dormir.
(*Pren el quinqué i se'n và per la primera porta esquerra.*)

ESCENA IV

DON IGNASI

(*La escena ha quedat fosca, destacant la claror del llum de xinxeta. Pausa. Se sent cantar un gall. Altre pausa. Entra pe'l foro don Ignasi amb tota precaució.*)

IGN.

Es tot fosc... Floral Floreta!

(*Cridant a mitja veu.*)

Ja tens aquí al teu Ignasi..!
Potser ja dorm... Casi casi
que sí. (*Encén un misto i mira al llit.*)

No hi és. La pobreta,
veient que jo mai venia,
per donar-se algún recreo,
se'n haurà anat al Liceo,
com de costum, amb sa tía.
Doncs si no hi és, se l'espera.

(*Torna a cantar el gall.*)

Deu sê tart, que aquest gall canta...

Al sentir-lo tot m'espanta:
em recordo de Sant Pere.
¡Què sorpresa quedarà
quan aquesta porta passil
¡Es veu que, faci'l que faci,
jo, mai la podré olvida!
¡I què hi faré! ¡Si és tant mona!
¡té aquell modo de mirar!
¡aquella gracia al parlar!
i ¡és tant fina! ¡tant bufona!
Me la va fer crespà, és cert.
Prou vaig voler jo fer l'home
anant-me'n a viure a Roma
per olvida aquest cap vert,
perô, cal no me'n distreia.
Per divertir-me i variar,

a Nàpols me'n vaig anar
com don Juan Tenorio feia;
i cal mai vaig olvidar-la.
Cap a Venecia... tampoc!
i quan ja'm faltaba poc
per tornà aquí i abraçar-la,
rebo la carta adorada...
Pobretal! ¡Mansa paloma!
Me la havia enviada a Roma
i va venir retrassada.
Em demanaba perdó,
i... ¿què havia jo de fer?
Agafà'l carril primer,
dar-li la benedicció,
Are acabo d'arribar
i era trist esperà'l dia;
tenint la clau com tenia
no m'he volgut esperar.
¿Què'm fa que aquell que'm coneixi
em digui que soc un asa?
¡Si ella és la reina de casa!
¡Qui no l'hi agradi que ho deixil!
¡I després! Tot ho he pensat;
si un altra dòna'm volia,
bona tampoc ho seria
volent-me sent jo casat.
No poguent tenir-la bona,
i estimant, ja estic resolt:
qualsevol per qualsevol,
ja trio a la meva dòna (Pauseta.)
Sortiré a la balconada,
i en veient que vé, em presento.
¡Quina sorpresa! Molt *tiento*
que per 'quí aprop dorm la criada.
(*Se'n va poc a poc i caminant de puntetes
per la segona porta esquerra. Torna a can-
tar el gall.*)

ESCENA V

TEODOR, ELVIRA i DONYA PAULA

(*Aquesta última està molt trastornada; porta
el mocador a la mà i plora tot sovint.
Elvira vesteix de núvia. Teodor entra pri-*

*mer portant un misto encès a la ma, i amb
ell encèn una espelma del candelabre.
S'itlumina l'escena.)*

TEOD.

Per 'quí. Ja podèu entrar.
Vaja, aními's, donya Paula.
(¡Ditxosa sogral ha volgut
venir de totes passades!)

ELV.

Assenta't, mamà, i no ploris.
(Paula s'assenta maquinalment.)

TEOD.

Ja la ha acompanyada a casa. *(A Paula.)*
¿Està contenta?
*(Paula amb el cap senyala que «sí», i's posa
el mocador als ulls.)*

ELV.

Bé; veus?

Ja plores altra vegada.

TEOD.

Si m'hagués cregut a mí
no passaria'l que passa.
Ja l'hi he dit:—No vingui, dòna,
jo ja l'hi faré de mare.—
Però, cal ha volgut venir,
i, es clar, com té de tornar-se'n
desseguida, ho sentirà
més que ho haguera sentit *antes*.
Veu? Si 's 'gués quedat allí,
tot això s'estalviaba.

ELV.

Mamà! En *Teodoro* m' estima:
¿no has vist del modo que 'm tracta?

PAU.

Ail *(Suspirant.)*

ELV.

Mamà!

TEOD.

¡L'hem feta bona!

ELV.

I està tota trasportada.

TEOD.

¿Vol un xiquet d'aiguanaf?
*(Anant-la a buscar a la tauleta. Paula diu
que «no» amb el cap.)*

ELV.

Diu que no. ¡I el pols l'hi salta!
(Teodor es deté.)

Mira.

TEOD.

(Polsant a D.ª Paula.) Sí, bé, son els nervis.
Ja sé'l modo de curar-la.

ELV.

Còm?

TEOD.

(A Paula.) Digui: ¿un cop a la vida
vol creure a un boig?
(Paula senyala que «sí».)

Donques, vaja.

Donguim el braç: l'acompanyo
a casa seva, que amb ansia,

perque hi tarda tant a anar,
ja deu estar ta germana.
Es fica al llit desseguida,
i quan està ben tapada,
l'hi porten una tasseta
de tila o de valeriana.

PAU. Ail (*I queda amb el cap abatut sobre'l mo-
cador apoiada en un bras a la poltrona.*)

ELV. ¿Què té?

TEOD. Bé, bueno doncs, (*Ja enfadat.*)
per vostè fa.

ELV. Jo pensaba (*A Teodor.*)
que podríem fê una cosa.

TEOD. Dignes, però ja m'esbares.

ELV. Que la mamà's quedi aquí:
dormirèm al llit, nosaltres,
i ¡tú rail ja estaràs bé
al sofà de l'altra sala.
¿Què hi dius?

TEOD. ¡Que'm sembla mentida
que pensis tant poc!

ELV. Bòl ¿i are?

TEOD. Sí, perquè... havem de marxar...
ens hem de llevà a les quatre...

ella estarà, al primer son
i, tenint de despertar-la,
l'hi torna a veni'l disgust...
i ploraràs i acompanya-la;
i, ¡plorant i fent el ximple,
vejam si'l tren ens escapal

ELV. També trobo que tens raó.

TEOD. I es clar, dòna; ¡si ella hi guanyal
¿Vol anar-se'n? (*Paula senyala que «sí».*)

Doncs corrent,
dongui'm el braç i coratgel

(*Paula l'hi dona maquinalment. Elvira
l'ajuda a aixecar. Quan està dreta, Paula
mig abraça i fa un petó a sa filla, s'afecta i
torna a sentar-se amb mitja basca.*)

ELV. Ja l'estimo per ço...

PAU. Ail (*Desmai.*)

ELV. Ail

TEOD. ¡Ja va la tercera bascal

ELV. Porta, porta l'aiguanaf.

TEOD. Vès si he fet bé de comprar-ne.

Té; i que ensumi això.

(*Dant-li un altre frasquet.*)

ELV.

Mamà!

Anima't...

TEOD.

Si ja l'hi passa.

(*Paula va refent-se i plora.*)

ELV.

¡Pobra mare!

(*Plora.*)

TEOD.

¡Aparta't, vé,
que acabes de trastornar-lal

(*Treient a Elvira de prop de donya Paula. Elvira arrenca a plorar i s'assenta a la poltrona de l'altre costat. Les dugues ploren Quadro.*)

ELV.

¡Tant que m'estimal Jil jil (Plorant.)

TEOD.

(*Al mig.*) ¡No més aquesta 'm faltaba!

¿I per ço he fet l'ós tres anys?

¿I per ço és que un home's casa?

* (1)

(*Mentres les dugues senyores que han acabat de plorar, estàn abatudes en les poltronnes, Teodor diu per sí, amb furor creixent.*)

Enamora't: desseguida

—¡Parli a la mamà!—et diu ella.

Vesten a veure la vella;

explica la teva vida.

¡Ni la policia anglesa

llavors s'informa tant!

¿l'hi diuen que ets un bon Jan?

Ja vas bé: ja tens promesa.

Anar per tot ja podràs

amb ella ¡però repares

que sempre't fa fé'ls *Madgyaras*,

la sogra que't vé al detràs!

Cansat d'això, et dones manya

i vols casar-te corrents;

¡vinga ensenyar-te al parents

igual que una bestia estrangera!

Compra joies, ¡cosa bona!

lloga pis, senyala dia;

vesten a la rectoria;

deixa't bescantà en la trona.

Passa vuit dies molest;

ja ha arribat l'hora, ja és are.

¡ja l'has dit aquell «Sí, pare»!

* (2) Des d'aquí fins a arribar a l'altra estrella, pot suprimir-se en la representació,

¡Però encare no estàs llest!
Dona sopà: aguanta i calla
bromes que pesades son;
¡si't sents un prèsec al front,
contesta tú amb una rialla!
I quan tots ja s'han cansat,
quan tú't creus teni'l consol
de quedâ amb la núvia, sol,
gosant de felicitat,
et trobes ¡com ara jo!
¡Amb dos fantasmes que ploren!
¡Veiam a quí no acaloren!
Veiàm si'l que aguanta això
no té prou motiu encare
devant del disgust aquest,
per rabiâ i ¡tirâ'l barret
al focl i ¡això que's nou d'are!

* (Treient-se'l sombrero de copa, i passejant-se agitat.)

ELV. S'aixeca i va al costat de donya Paula,
dient-li amb molt carinyo:)

¡Estàs millor?

(Donya Paula amb el cap senyala que «sí,»
i amb mimica manifesta desitjos d'anarse'n.)

ELV. Diu que vol (A Teodor.)
anar-se'n.

TEOD. ¡Santa paraula!
Munca es tarde cuando llega.

ELV. Si anesis per un carruatge...

TEOD. Dòna! ¡Si és aquí al girar!
¿un cotxe per quatre passes?
Vaja... aixís... veu? dòna, veu?

(Donya Paula torna a darli'l bras.)

PAULA Ail (Aixecada.)

TEOD. Fesos llum per la escala.

(Elvira encén la palmatoria i es disposa a fer llum. Donya Paula i Teodor es disposen a caminar. Teodor diu convencent a donya Paula:)

TEOD. ¡Si a vostè l'hi va passar
el que are a sa filla passa!
Es el camí que hem de fer...
Les noies son per casar-se.
(Donya Paula mostra ganes de dir alguna
cosa a Elvira:) Teodor ho evita.)

ELV. Mamà...

- TEOD. Dòna, i are ¿què
l'hi vol dir que ella no sàpiga?
Anèm. Torno desseguida. (A Elvira.)
(*Caminen tres passos cap al fons. Elvira
s'ha quedat darrera. Donya Paula es gira,
es desprèn de Teodor, s'adelanta i abraça
a Elvira.*)
- TEOD. ¿I are? ¡Vaja una abraçada!
(*Teodor les separa, torna a pendre'l bras de
donya Paula i diu:*)
Anem
(*Caminen els dos cap al fons seguits d'El-
vira; donya Paula es gira a mirar-la i
aquella diu amb veu plorosa:*)
- ELV. ¡Ja vinc, ja, mamà.
(*Caminen dos passos més.*)
- TEOD. (¡Sembla que vaig de reata!)
(*Van caminant; donya Paula es gira tot so-
vint. Al ser al foro dona una mirada al
llit, arrenca un fort plor, i desapareix pe'l
foro obligada per Teodor. Elvira va se-
guint aixugant-se'ls ulls i amb la palma-
toria a la mà.*)

ESCENA VI

DON IGNASI, *entra poc a poc.*

Haurà entrat quan jo sortia...

Però ¡no hi és! (Mirant la escena.)

¡Tant se val!

Aquest llum és bon senyal
de que ha viugut. No s'hauria
pas encès per ell tot sol...

Serà allà, hi sento burgit.

¿Què faré?.. Em ficaré al llit.

Sí, sí, ja hi estic resolt.

(*Treient-se el barret, la levita, emilla,
corbata, etc.*)

Això és treure-s'ho amb llestesa...

Are les botes... ah! així.

(*Treient-se-les i deixant-les a terra.*)

«Arriba!» que pot vení. (Pujant al llit.)

(Un cop dintre'l llit tapa la obertura amb les cortines, i al cap d'un moment treu el bras i llena els pantalons a la cadira de més aprop del llit. Després treu el cap per entre les cortines i diu:)

Preparems per la sorpresa.

ESCENA VII

IGNASI, dintre'l llit, i ELVIRA

(Des de'l fons.)

ELV.

(Sí; he fet bé de deixâ aprop de la porta'l llum; vindrà aviat ell, i el trobarà..)

¡Pobres mares! Ja és un cop... (Baixa.)

Quant la filla han educat i es jove i fa goig, per paga surt un home, potsê un plaga, i'ls la pren del seu costat.

Però mirant-ho ben bé, ¿és això un mal? No senyô...

en Teodoro té raó,

«és el camí que'm de fê.»

(Treient-se algùn obecte com agulles, flors, etc.)

¿Què'n trec, doncs, de dar-me pena?

Les mares tenen pubilles...

les pubilles altres filles...

El mon és una cadena.

La gent mort; si no's casés

ningú, el món s'acabaria...

sí, sí, dec tenî alegria...

I després... jo tinc entès

que a Adam i Eva va di'ls Déu:

—Casats als homes vull veure...—

i sent Déu bé'l tinc de creure.

¡Ja és vritat que no'm sab greu! (Rient.)

IGNASI.

(Treient el cap que porta cubert amb un mocador lligat al clatell.)

(¡Veiam... Jo crec que no és ella..)

ELV.

Treiem-s'ho, que aquell no diga...

(Treient-se arrecades. etc.)

IGN.

(Vamos, deu sê alguna amiga:

- ELV. sempre'n té: ja és cosa vella.)
I tenir-se de llevar
tant dematí... ¡quin recreo!
- IGN. (Ha anat amb ella al Liceo;
el vestit ho diu ben clar.)
- ELV. L'esperaré aquí sentada. (S'assenta.)
Are ja no pot tardar.
¡Al fi'ns hem pogut casar! (Alsant la veu.)
- IGN. (A la cuenta ja es casada.)
- ELV. M'ha semblat que l'hi passaba
la rabia per tot allò
dels cotxes; jo crec, per ço,
que era que dissimulaba.
Si en lloc d'està inconvenient,
jo l'hi hagués respost a bones...
¡Sempre hem de perdre'ns les dones
per contestar malament!
- IGN. (¡No vé!)
ELV. M'hi hauré d'humillar,
que no tinguèm mala diada
de nuvis.
- IGN. (Nuvis? Penjada!
¡Sí, sí, és nuvia! ¡Ja ho veig clar!
¿S'haurà mudat la tunanta?
Sí, sí; aquest llit no és el meu.
Es dels nuvis... ¡valga'm Déu!
- ELV. (Passejant la vista pe'ls mobles.)
¡Que tonta; per cent quaranta
duros, aquella xicota
vendre's tot aquest moblat!
- IGN. (Sí, sí, vaja; m'he tallat.
Si vé'l nuvi'm destarota.
M'haig de procurar vestir
i escapar-me pe'ls darreres.
Sort que ja sé les tasqueres.)
(Allarga'l bras afora pe'l capsal del llit,
procurant heure 'ls pantalons.)
(Ai! ¡No pucl)
- ELV. Tarda a venir.
(Ignasi allarga més el bras, al fi heu els pan-
talons, i al retirar-los, traboca un frasquet
de la tauleta de nit, que rodola i cau a
terra. Elvira gira'l cap, se sorprèn al acte,
però es sossega desseguida.)
¿Què ha estat això? Ah! Es ell que ha en-
[trat.

i s'ha ficat amb cuidado
al llit... ¡L'hi dura l'enfado!
¡Vaja, noi, ja t'hi atrapat! (Pauseta.)
Teodoro! (Carinyosament. Pauseta.)
No vol respondre.

Noil

IGN. (Sí; espera una miqueta.)
(Des del llit apart.)

ELV. (O és enfado o fa brometa.

Jo ho sabré.)

(Treu del candelabre l'espelma que hi crema i s'acosta de puntetes al llit. Al moment que aparta les cortines del pabelló, Ignasi bufa i li apaga'l llum. Elvira xiscla i fuig a l'altre part del prosceni, caient-li l'espelma dels dits. Escena fosca. Ignasi salta desseguida del llit amb el pantalón posat, però amb el mocador lligat al cap de la mateixa manera.)

ELV. Ail (Fugint.)

IGN. (Em pogués fondre.)

ELV. Vajal ¡No siguis criatural

(Ignasi bufa, anant per darrera del llit, la llum del globo de xinxeta.)

IGN. Are això. (Bufa.)

ELV. ¡Torna resposta!

(Cal No respòn; a ell li costa, més quan s'enfada, li dura.)

(Ignasi busca a les palpentes la roba: troba la corbata i se la lliga de qualsevol manera, després amb prou pena trova l'ermilla i se la posa.)

IGN. (Aprofitèm la foscor.

Les botes... després... fan ruido.)

ELV. Aquest susto no l'olvido.

IGN. (Em pren pe'l nuvi... Millor.)

ELV. ¡Vamos, encén llum, dolent!

Jo no sé cap on girar-me.

IGN. (Vés que jo pugui escapar-me.

¡Si m'ho cordo malament!)

(Per l'ermilla que no's cordaba bé.)

ELV. ¡Si jo tingué mistos, rail

Digues, ¿què tal la mamà?

¿L'has acompanyada? ¿Està

més tranquil·la?

IGN. Sí. (Estrafent un xic la veu.)

ELV. ¡Ai, ai!

- Veus? Ja estàs enrogallat;
ja t'ho deia jo al sorti:
— Abriga't; fa'l fret molt fi —
¿No m'has cregut? T'ho has trobat.
Ignasi que havia trobat la levita, se la posa equivocant-se de mànigues, i, cremat, diu:)
- IGN. (Ja'm cremen aquest dimoni de mànigues.)
- ELV. ¿Fas el mut?
- IGN. Are! (Posant-se la levita.)
- ELV. ¡No siguis tossut!
- IGN. Are, a calsar.
(Buscant a les palpentes les botes, topa amb una cadira. Li surt alguna beta.)
- IGN. (Topant.) ¡Sant Antoni!
- ELV. (Va a encendre llum; ja's commou.)
(Ignasi va buscant les botines per terra.)
¿Què no l'encéns? No s'hi veu. (Pauseta.)
No? Doncs m'hi assento.
(S'assenta en una cadira que ha trobat a les palpentes.)
- IGN. (Bé: sèu hasta que jo't diga prou.)
- ELV. Veig que estàs de mala iluna.
Daria tot el del món,
perque'l disgust del faetón
no hagués passat.
- IGN. (¡Ja'n tinc unal)
(Trobant una botina de les que s'ha tret Teodor. Se la posa.)
- ELV. Vaja, mussol, enraona...
Una molts cops es subleva...
- IGN. (Veient que la botina no li entra.)
(Ai! ¡Valga'm Déu! ¡Si no és meval)
- ELV. Calles? (Mig enfadada.)
- IGN. (Trobant una botina de les seves.)
(¡Ah! No és tant bufona aquestal) (Tocant-la.)
- ELV. ¿Per tal friolera em deixes així olvidada?
- IGN. (Ja'n tinc una de posada) (Posant-se-la.)
- ELV. Quan hi han pujat, jo no hi era.
No'ls hi podia dir pas que baixessin del carruatge;
era dà un xasco...
- IGN. Malviatge! (No trobant l'altre botina.)

- ELV. — Que hi replicat — tú diràs.
Després ja me'n penedia;
ja sabs que't sé respectâ...
*(Ignasi ha estat buscant i trobant consecuti-
vament les botines de Teodor. Se les ha
probades sense resultat, probant en la se-
gona d' assentar-se a terra per a fer més
forsa. En tal posició, marejat, diu apart:)*
- IGN. ¡Ai, Recristo! ¡A n'aquí hi ha
tota una sabateria!
- ELV. ¡I m'has pogut olvidâ! *(Acostant-se a ell.)*
Traidor! ¡Jo tant que t'estimo!
- IGN. *(Ai, ai, ail Are vol mtmo.)*
- ELV. Fem les paus. Dona'm la mà.
- IGN. *(Vaja: Dem-li, i mentrestant
veuré si amb el peu la trovo.)*
*(Acostant-se a ella, que l'hi prèn la mà men-
tres ell, dret, amb el peu sense botina bus-
ba per terra.)*
- ELV. *(Mimo.)* Bé. ¡Ets tossut i no t'ho aprobo!
Vaja; ¿et vas desenfadant?
- IGN. No.
- ELV. ¡També ets massa pesat!
- IGN. *(Si de esta escapo i no muero...)*
- ELV. Digues «sí». ¡No vull més fuero!
- IGN. Sí.
- ELV. Doncs, vaja, s'ha acabat.
Are, encén llum.
*(Deixant la mà de Ignasi que torna a passar
les mans per terra buscant la botina.)*
- IGN. *(M'atropella.)*
- ELV. El ser tant fosc dona esglai.
*(Ignasi ha tocat, buscant per terra, el peu
d'ella, i creient que és la seva botina, la
agafa i estira.)*
- IGN. *(Ah! ¡Ja la tinc!*
- ELV. ¡Ai, ai, ail *(Fugint.)*
- IGN. *(Batúal ¡Si era 'l peu d'ellal)*
- ELV. ¡Quina gracia!
- IGN. *(Troba la seva botina.)* Veja'm... sí... ara
la tinc... crec que sento obrí...
*(Amb la botina a retaló procura corre en va-
ries direccions.)*
- ELV. Per'quí no... és millor per'llí...
¿Què fas?
*(Ignasi, al fugir per la porta, topa amb
l'embà i després amb el llit.)*

IGN. (¡Ai, ai!... ¡em costa cara!)
(Desapareixent rapidament per la segona porta esquerra, amb la mà al front figurant que l'hi fa mal del cop que ha dat a la paret. L'actor que desempenyi el paper de IGNASI, es lliure de fer en aquest final d'escena tot el que cregui convenient. A! talent de tal artista es deurà gran part del efecte.)

ELV. (Cridant-lo amb suavitat.)
Teodoro! Et trobo una pila estrany... jo no sé el que't fas.
(En aquest moment entra Teodor pe'l foro amb la palmatoria encesa a la mà. Elvira queda com alçada.)

ESCENA VIII

ELVIRA i TEODOR

TEOD. Vaja! ¡Al fi t'alegraràs!
Ta mare ja està tranquila.

ELV. (¡Ai, ai!) (No comprenent el que passa.)

TEOD. Està fent pregaries,
¡i ja'm tens aquí! ¡Ja arribo!
Con tan plausible motivo,
té: vaig a fer lluminaries.
(Amb la palmatoria encén totes les espelmes del candelabre.)

ELV. (¿Serà que vol fer brometa
i fa veure que ara ha entrat?)
Teodoro!

TEOD. Què?

ELV. (Acostant-s'hi.) La vritat.
¿Arribes are?

TEOD. Elvireta!
¿què hem de riure?

ELV. De debò.

TEOD. Sí, doncs.

ELV. ¡Ai, pobre de mí!

TEOD. ¿Què tens?

ELV. Que hi ha un home aquí.

TEOD. Es clar que hi és, sent-hi jo.

ELV. No, tú.

TEOD. (Exaltant-se.) ¿Un altre?

ELV. Per supuesto.

TEOD. ¿N'estàs certa?

ELV. Hi he parlat.

- TEOD. ¡Quatre hores que soc casat
i ja'm volen pendre'l puesto!
- ELV. I és dintre casa.
- TEOD. Aixís rai.
Tinc el revòlver aquí.
(Treient-lo del calaix de la tauleta de nit.)
¡Teodoro, per Déu!..
- ELV. De mí
- TEOD. ningú se'n ha burlat mai.
- ELV. ¿Què vols fer?
- TEOD. Registrà'l pis,
i en trobant-lo, ¡per ell prega!
- ELV. Que pot matar-te ell; sossega...
- TEOD. Deixa'm! ¡No pot quedà aixís!
¡Primê aquest costat! (El de la dreta.)
La criada
dorm allà. Tanca't amb ella.
- ELV. ¡Que't matarà! (Detenint-lo.)
- TEOD. ¡No'm fa mella!
Deixa'm! (Se'n va furiós per la dreta, re-
vòlver en mà.)
- ELV. ¡Nit més desgraciada!
(Se'n va per la primera porta esquerra.)

ESCENA IX

DON IGNASI, encare amb el mocador al cap

- IGN. Mosca! Revòlver en mà;
aixís que'm trovi, em forada...
- ANTON. (Dins:) Socorro!
- IGN. Crits? Nada, nada.
Potsê aquí no'm trobarà.
(Obra la porta del armari, s'hi fica i torna
a tancar rapidament, mentres entra pe'l
foro Antonet cridant «socorro» i correni
sense res al cap.)

ESCENA X

ANTONET, després TEODOR, després ELVIRA i RAMONA

- ANTON. Dú revòlver, ¿ont m'amago?
¡Si m'atrapa soc difunt!
Ah! ¡Al armaril!
(Obra l'armari i l'hi dona una empenta Ig-
nasi des de dins.)
¡Ja n'hi ha un!

- ELV. Ail *(Sorpresa de tots.)*
Aquí. *(Ficant-se sota'l llit, al mateix moment que entraba Teodor, i el veu.)*
¡Em veul Ail!
(Sortint de sota'l llit per l'altre costat i veient que Teodor l'hi apunta'l revòlver.)
- TEOD. ¡Jo't dare'l pagol
(Antonet anaba a fugir per la primera porta esquerra i topa amb Elvira. Antonet procura amagar-se detràs d'ella.)
- ANT. Ail *(Topant.)*
ELV. Defensi'm, senyoreta.
ANTON. ¡No tiris, perillo jo!*(Passant al altre costat.)*
ELV. *(Are entra Ramona amb cargolillos de paper en els cabells del front.)*
- RAM. ¿Què passa? Antonet!
ANTON. Ramonal
TEOD. ¿Qui és?
RAM. Es el meu xicot.
ANTON. Sí, senyor.
ELV. *(Apart.)* *(Per mí era un altre la veu que sentia.)*
(I amb certa por, va mirant per tot sense que ho notin els demés personatges.)
- TEOD. ¿I doncs?
ANTON. Veurà...
TEOD. Parli
ANTON. Jo so un quinto que he desertat avui.
- TEOD. Bòl
ANTON. Aquí aprop per agafar-me han vingut, i per favor, ella m'ha amagat.
- RAM. Dispensi.
TEOD. ¿Què s'estaba aquí al cantó?
ANTON. Sí.
TEOD. Doncs buscabem a un lladre.
RAM. ¿Ho veus?
TEOD. Passant ho he vist prou
Torni al quartel, no s'apuri; dongui una satisfacció.
- ANTON. *(¿I aquest home de l'armari?)*
No m'embolico.)
- TEOD. Valor!
(Elvira, que buscant s'ha acostat al llit, fa un xiscle agut i baixa al prosceni a reunir-se amb Teodor.)

- TEOD. ¿Què hi ha?
ELV. ¡Una bestia estranya
sobre'l llit!
- TEOD. ¡Ja és cremador!
RAM. ¿Vol dir? (Acostant-se al llit.)
 Ail (Veient-ho.)
- TEOD. Vejam. (Acostant-s'hi)
- ANTON. ¡Ai, mare! (Que també s'hi acosta)
- TEOD. ¡Sembla uu gripau; si que és gros!
ELV. No'l toquis.
- TEOD. Deixa'm convence.
ELV. Fuig!
- TEOD. Ramona, porta 'ls molls.
 ¡No guanyarèm prou per sustos!
 ¡La sogra! ¡La bestia .. Vos! (A Antonet.)
- RAM. Aquí'ls té. (Dant els molls a Teodor.)
ELV. Que no t'escapi.
 (Tots s'aparten de por. Algún dels personat-
 ges s'enfila en una cadira. Teodor, amb
 molt tiento, s'ha acostat al llit i agafa amb
 cuidado la suposada bestia, treient-la pen-
 jant dels molls.)
- TEOD ¡Ja la tinc! ¡Acostèus tots!
 ¡Ai, Déu! ¡Si és una perruca! (Admiració.)
- ELV. ¿De qui és?
RAM. (Sembla del senyor.)
- TEOD. Serà vostè que la duia
 per tapar-se això.
 (Senyalant el cap afeitat d' Antonet i llensant
 la perruca,)
- ANTON. Ai, no, no
- TEOD. ¿I doncs?
- ANTON. Si no'm comprometen, (Molt baix.)
 els diré una cosa.
- TOTS Cóm? (Acostant-se a Antòn.)
- ANTON. ¡A aquell armari hi ha un home!
 (Amb misteri.)
- TEOD. ¿Un altre?
- ELV. ¡Ja seràn dos!
- TEOD. (Dirigint-se al armari Tots es col·loquen a la
 part oposada.)
 Si surt de bones a bones
 des d'are ja té'l perdó;
 si tinc de venir-lo a treure,
 no s'hi amagarà altre cop.
 (S'obren les portes de l'armari i salta a l'es-
 cena Ignasi amb el cap pelat.)

ESCENA DARRERA

Dits i DON IGNASI, com s'ha dit

- IGN. ¡Déu els guard!
RAM. ¡Si és don Ignasi!
IGN. Ramona!
TEOD. ¿Quí és?
RAM. El senyor
que habitaba aquest pis.
(*Comprenen-l'ho.*) Vajal
ELV. I ha vingut... Ja ho comprenc tot. (*Rient.*)
TEOD. Al fi descobert l'enredo... (*A Elvira.*)
(*A Anton, que tenia un peu sobre la perruca.*)
Si és servit, ¿vol fê'l favor
que'm trepitja la perruca?
ANTON. ¡Ai, sí! (*Ignasi la cull.*)
TEOD. Quedarèm ben sols. (*A Elvira.*)
(*Toca'l despertador.*)
¡El despertador! ¡Les quatre!
Vejam qui no's torna boig.
Apa! Cambia't el tratje,
i corrents a la estació. (*A Elvira enfada.*)
(*Elvira comensa a arreglar-se per a sortir.*)
IGN. ¿Què té?
TEOD. Que marxèm, nosaltres.
Dormi'n al llit, vostès.
ANTON. Prou.
IGN. Però ¿on és la meva dòna?
RAM. A Madrit, amb don Ramón.
IGN. Es amic meu. Demà hi corro.
Hi marxo demà a les nou.
(*Teodor dona'l bras a Elvira, i diu dirigint-se al públic:*)
TEOD. ¡No'm dongnin l' enhorabonal
Si la comedia 'ls agrada
i aquí un aplauso ressona,
¡trobarèm felissa i bona
aquesta nit desgraciada!

FI DE LA COMEDIA

Obres de JOAN MOLAS I CASAS

Que's troven de venda en la Llibreria de BONAVIA i DURAN

Carrer Boqueria, 20 - BARCELONA

	Preu Pesseles
Ral per duro, comedia original en 3 actes	2
De Nadal a San Esteve, comedia original en 2 actes . .	1'50
La mà de l'inglès, comedia original en 3 actes (1). . .	2
El cant de la Marsellesa, sarsuela original d'aparato en 3 actes.	1
El rellotge del Montseny, sarsuela original, de màgica en 4 actes (2)	1
De la terra al sol, viatge original, de gran espectacle, en 3 actes (2)	1
El Rústic Bertoldo, comedia d'aparato, en 4 actes (3). .	2
Bertoldino, comedia, d'aparato en 4 actes (3).	2
Les devanadores, viatge estrany en 3 actes. (Arreglo)	1
Les ques, sarsuela original en 2 actes (2)	1
¡Caramboles!, comedia original en un acte.	1
¡Endavant les atxes, comedia original en un acte . . .	1
Les festes de Barcelona, revista original en un acte . .	0'50
Les guanteres, juguet còmic-líric original en un acte .	1
Lo xiu... xiu..., parodia en un acte	0'50
¡La sortija!, comedia infantil original en un acte . . .	0'50
El senyor del tercer pis, comedia en un acte	1
Cèrcol de bota, parodia en un acte	1
El bando de l'Alcaldia, parodia en un acte	0'50
Una senyora sola, comedia en un acte.	1
La nit de nuvis, comedia en un acte	0'50
La hortolana del Born, sarsuela en 2 actes.	0'50
Quatre casats i un viudo, comedia en un acte	1
La ratlla torta, parodia en un acte	1
Baralla de pesqueteres..., parodia en un acte	1

(1) En col·laboració amb D. Frederic Soler (Pitarra.)

(2) Id. id. amb Narcís Campmany.

(3) Id. id. amb els senyors Soler i Felin i Codina.